

UNDER DANNEBROG

MARINEFORENINGENS MEDLEMSBLAD

ORGAN FOR SØVÆRN OG SØFART

UDGIVET AF MARINEFORENINGEN.

REDAKTØR: AXEL JUEL

10. AARGANG
1923.

BLADETS OG FORENINGENS KONTOR
Møntergade 22, Mezz., København K.
Telefon Byen 3448.

BLADETS ANNONCEEXPEDITION:
Hardy Christensen.
Ved Amagerport 14, 3. Tlf. Amager 3139 y.

HÆFTE XII.
DECEMBER

FORENINGSMEDDELELSER M. M.

Under Medvirkning af Arkitekt E. W. Marston og Grosserer Vald. Schou.

KØBENHAVN-KREDSSENS MØDE DEN 22. NOVEMBER
1923

Aarets sidste Møde forløb under god Tilslutning, idet Studenterforeningens store Sal var tæt besat langs de dækkede Borde, da den fungerende Formand bød alle Velkommen med en særlig Henvendelse til Foredragsholderen, Overlærer *Horning*, der beredvillig havde lovet at ville fortælle om sit mangeaarige Ophold i Sydhavet, et Emne der, ligesom foregaaende af lignende Art med geografiske Emner og med Tilknytning til særlig Dantes Farter ude paa Verdenshavene, altid formaar at lokke Medlemmerne talrigt frem.

Saaledes ogsaa i dette Tilfælde, — og man blev ikke skuffet. Overlæreren gav en paa grundig Viden bygget Oversigt over Spaniernes og Portugisernes første og grundlæggende Ekspeditioner i det 16. Aarhundrede, der førte til Opdagelsen af Magelhanstrædet og Stillehavet, — beundringsværdige Rejser ud i det uvisse mod det store Ukendte, — over uhyre Vandarealer, hvor man Maaneder igennem under allehaande Lidelser holdt vestover, indtil den første Bjergtop dukkede op over Horisonten som den første Bebuder af nye Lande og nye Mennesker.

Gennem et aldeles udmærket Lysbilledemateriale fik man et klart Indtryk af Øerne og disses brune Beboere, — af Handelslivet saaledes som det øves mellem Øerne, Coprahøsten og de Veje, ad hvilke denne føres frem, — Usikkerheden ved Sejladsen derovre, hvor Fyr er en ukendt Ting, og hvor Sømandens Nerver hurtig slides op i en evig Agtpaagivenhed ved Dag og Nat, Farvande, hvor Eventyret forlængst har vejet Pladsen for den haarde Virkelighed og det drøje Slid, og hvor Livsvilkaarene kun er lette for Øboerne selv. Det udmærkede og instruktive Foredrag hilstes med kraftigt Bifald, og Næstformanden udtalte i den Tak, som han bragte Taleren, senere Haabet om, at vi ad Aare maatte høste Gavn og Glæde af Hr. *Horning*'s store Kendskab til disse Emner, et Haab som vi har grundet Tro paa vil blive opfyldt.

Medens Hr. *Julian Olsens* Orkester musicerede, gik man tilbords og indtog Smørrebrødet og Kaffen i fornøjeligt Samvær efter gammel Skik. Hr. *Horning* talte smukt for Foreningen og dens Fremtid, — og vi udtaler her en særlig Tak til ham som det mangeaarige, interesserede Medlem, fordi han skaffede os en udmærket Aften — et smukt Eksempel, som vi kun kan ønske vil blive fulgt af andre af vore mange vidtberejste Kammerater i Koffordimarinens. Inden man skiltes, bragte Næstformanden paa Bestyrelsens Vegne Kammeraterne Ønsket om en glædelig Jul og et godt Nytaar for dem alle og udtalte Haabet om et glædeligt Gensyn ved det første Møde den 17. Januar 1924.

M.

RANDERS KREDSSENS SKYTTELAV

Torsdag den 7. November 1923 blev en af Lavets store Dage, med Skydning og efterfølgende Torskegilde. Under stor Tilslutning af Gamle og Unge, samledes Skytterne Kl. 7 Aften i Marienlunds Lokaler. Mange nye Kammerater havde givet Møde, og det var en Kraftprøve mellem gamle og unge, med fine Resultater fra begge Sider. Samtidig afholdtes Ge-

vinstskydning, 2 Skud for 25 Øre, og ogsaa her gik det hedt til.

Kl. 9½ gik man til det smukt pyntede Lokale og tog Plads ved de lange Borde. Formanden for Skyttelavet, Fotograf *Preben Hansen*, bød Kammeraterne velkommen og takkede for den store Tilslutning, som han udlagte som et Tegn paa, at man var inde paa den rette Kurs.

En glimrende Torsk med Tilbehør blev serveret, og da Appetitten var ved at tabe sig, udbragte Formanden et kraftigt Leve for de gamle Marinere. Den gode kammeratlige Stemning, der kendetegner Skyttelavet, var tilstede.

Næstformanden, Overbanemester *Guldbrandsen*, talte smukt og følelsesfuldt for Flaget. Sejlmager *Mortensen* bragte en Hydelst til Bestyrelsen.

Festsangen blev nu afsunget og gav Anledning til en lille Ovation for Forfatteren.

Fabrikant *Gersel* havde skænket Lavet en Gave, som der blev afholdt Auktion over. Aftenens 3 Præmier for Skydning med Luftbøsse, tilfaldt Maskinmester *Jensen*, Maskinmester *Schmidt* og Partikulier *Udby Eriksen*.

En Auktion med *Guldbrandsen* som Auktionarius, tog nu sin Begyndelse med megen Livlighed fra begge Sider, og indbragte et klækkeligt Beløb.

Efter Bordet samledes Medlemmerne om Punchebollerne, og nu steg Stemningen ret betydelig, og ingen tænkte paa at skeje ud. Det blev langt ud paa Hundevagten inden de første begyndte at faa Hjemlængsler.

Alt i alt har Lavet Ære af Aftenen, der efter Kammeraternes enstemmige Udtalelser var en værdig Begyndelse paa Skyttelavets Festsfiger.

RANDERS-KREDSSEN

havde atter Fredag den 23. November samlet sine Medlemmer til en Aftenunderholdning paa Højskolehotellet. Kredsen havde indbudt Randers Sejlklubs Medlemmer, som i rigt Maal efterkom Indbydelsen. Underholdningen bød denne Gang paa Pakkefest og Bal og fra Kammeraterne var der skænket saa mange Gaver, at Auktionarius raadede over 42 Numre ved Festens Begyndelse. Efter at Flaget, til Nationalsangens Toner, var hejst af vore Randers Søspejdere, sang Bankassistent *Lisberg Axel Juels* smukke Flagsang: »Der er ingen Ting der maner—«, hvorefter Formanden bød den talrige Forsamling velkommen, takkede for de mange Pakker og overgav Kommandoen til Kredsen Næstformand, som med glimrende Humør og livlige Tilraab fik Prisen paa Pakkerne til at gaa ret højt op. Under Auktionen blev Lungerne ofte rystet af en god sund Latter, idet der jo fremkom en Række overraskende og pudsige Scener, naar Pakkerne blev lukket op.

Efter Auktionen var der fælles Kaffebord, hvor Taler og Sømandssange vekslede og hvor Hr. *Lisberg* brillerede med sin smukke kraftige Stemme i Visefaget.

Saa begyndte Dansen, der foregik til Kredsen eget Orkester: 3 store Harmonikaer og Klaver. Sogutterne beviste med Glans, at de lige saa godt forstaar at styre deres Damer omkring i en Balsal, som de forstaar at styre Skuden paa de vide Have, saa Glædens Bølger gik højt indtil Festen sluttede langt ind paa Hundevagten.

BORNHOLM-KREDSSEN

samledes Mandag den 26. November til kammeratligt Samvær i Rønne Haandværker- og Industriforening. Kl. 7 pr. gik man til Bords, hvor en udmærket Dyreryg⁷ var serveret. Skaaler og Taler vekslede Slag i Slag ved Bordet, og efter dette deltes man i Grupper, nogle til Kortspil og andre til de gamle Historier »Kan du huske«. Snadden var i Gang og man til Bords, hvor en udmærket Dyreryg var serveret. bragt nogle hyggelige Timer.

Mandag den 4. Januar afholder Foreningen Juletræ samme Sted.

SVENDBORG-KREDSSEN

»Sammenkomsten i Anledning af Flaadebesøget«, som Marineforeningen havde kaldt den Feste, Foreningen Lørdag Aften den 17. November arrangerede i Borgerforeningen i Anledning af Orlogsskibenes Visit i Svendborg, blev umaadelig vellykket. Den var udmærket arrangeret, velbesøgt og munter fra først til sidst. At Gæsterne befandt sig saare vel, fik man adskillige Beviser for i Aftenens Løb — ligesom det tydeligt nok var en Festaften for de ikke-uniformerede; vel nok i særlig Grad for Damerne!

Da Foreningens Formand, Forstander *Tuxen*, ved 8½-Tiden bød den festklædte Forsamling velkommen, var der samlet ca. 300 Mennesker i Sal og paa Balkon: et lille Hundrede Marinere og over 200 Medlemmer af Marineforeningen og Svendborgsunds Sejlkлуб med Damer og fremmede Gæster samt Søspejdere.

Hr. *Tuxen* rettede en særlig Velkomsthilsen til Gæsterne fra Orlogsskibene og gav derefter en lille Oversigt over Aftenens Program. Man havde egentlig tænkt sig at arrangere en rigtig Koncert, men da flere af de Musikkapaciteter, der skulde have medvirket, var forhindrede, maatte man nøjes med »vort lille, livlige Marineorkester« — som forøvrigt havde faaet en ret tilfældig Sammensætning, idet »Stortrommen var rejst til Paris og Klaveret til København!« — Hvorfor man anmodedes om at betragte det som — »en lille spøgefuld Bemærkning!«

(Som man senere vil se, blev denne »spøgefulde Bemærkning« intet mindre end Aftenens clou).

Dette lille, muntre og ejendommelige Orkester er saa godt som udelukkende sammensat af Medlemmer af Formandens meget musikalske Familie: hans ældste Datter, Fru *Else Basse Fønss*, spiller Klaver, den næstældste, Frk. *Kitte Tuxen*, Stortromme, den yngste, Frk. *Ebba Tuxen*, Swaneaflojte, ligesom Formandens Søn, *Oluf Tuxen*, medens hans Svigersøn besørger Triangel, dennes Fætter, *Ebbe Gyldenkrone*, spiller Violin, en Frøken *Falck Okarino*, og Formanden selv trakterer den lille Tromme.

Efter Velkomsthilsenen blev der pebet Samling (pr. Baadmandspibe), og derpaa hejstes Foreningens smukke, lille Silke-Dannebrog, medens Orkestret faldt i med Fanemarschen og alle tilstedeværende rejste sig.

Umiddelbart efter, at Flaget havde naaet den lille Flagmasts Top, udbragte Hr. *Tuxen* et: Hs. Maj. Kongen leve! — som hilstes med de traditionelle 9 Hurraer og »Kong Kristian —«.

Og saa begyndte Underholdningen.

Orkestret lagde for med et Par muntre Melodier, efterfulgt af saa voldsomme Bifaldstilkendegivelser fra Publikum, at de 2 Numre blev til 4. Det kan nok være, Marinerne var begejstrede! De fik hele Salen til at klappe i Takt for at forlange mere.

I Sandhed! Det var et livligt, lille Orkester. Det bestod denne Aften af: Klaver, Violin, Stortromme, Lillstromme, Triangel, Okarina og Swane-Fløjte — saa det var jo ikke helt almindeligt!

— Ogsaa den anden Afdeling af Programmet: de fornøjelige Sømandshistorier, Navigationslærer *Falck* læste op, blev hilst med Klapsalver, og efter at Orkestret havde givet endnu et Par Numre, gik man ovenpaa til Kaffebordene — med en Harmonikaspieler i Spidsen!

Da Selskabet var bænket og Kaffen serveret, rejste Formanden sig og holdt en lille Tale:

Her i Marineforeningen — ja, i det hele taget i Svendborg — er vi altid glade, naar vi faar Besøg af Marinerne. De bringer saadan et frisk Pust med sig. Og vi er denne Gang i Særdeleshed glade, fordi Chefen for Eskadren er Orlogskaptajn *Juel-Brockdorff*, som har Tilknytning her til Egnen, idet hans Vugge har staaet paa det skønne Taasinge. Selv om det har været sagt og mindet saa tidt, vil vi atter mindes, at han er en Ætling af vor store Søhelt Niels Juel. Vi har saa ofte set, hvorledes *Juel-Brockdorff* er den raske, djærve Sømand, og jeg vil her udtale den Beundring, vi har følt for ham i Anledning af den ærefulde Maade, hvorpaa han viste det danske Flag ved 5-Masteren »København«s Togt Jorden rundt. Som Fører af dette Skib gennemførte han Togtet med Ære. — Hr. Orlogskaptajn *Juel-Brockdorff*! Vi vil gerne hilse Dem, og vi vil takke Dem, fordi De er kommet til Stede her i Aften. Og vi vil udvide denne Hilsen til at omfatte alle vore Gæster fra Orlogsskibene. — Et »Leve« for den danske Marine! (Alle rejser sig. 3 Hurra'er).

Kort efter tog Orlogskaptajn *Juel-Brockdorff* Ordet: En hjertelig Tak, fordi De har modtaget os Mariner i Aften. Vi har en Følelse af, at vi virkelig er lidt populære paa disse Kanter, og naar Farens Stund kommer, vil vi vise os værdige til denne Tillid. Vi er glade for, at De modtager os saa godt; det er Udslag af Kærlighed til Flaget, Landet og de gamle Minder, som binder alle nuværende og forhenværende Marinere sammen. — En Skaal for Marineforeningens Svendborg-Afdeling! (Hurra!).

— Den flinke Harmonikaspieler gav ogsaa et Par Numre til bedste »under Bordet«, som det hedder, og kort før man brød op, blev der — selvfølgelig — talt for Damerne.

Det var Søløjtnant *Nielsen* fra »Triton«, der i poetiske Vendinger foreslog at drikke Damerens Skaal. Han gik ud fra nogle Verslinier i en gammel Sømandsviser, der lød saadan noget som:

Ej kan en Kvinde
Havet afvinde
den, som en Gang har faaet Havet kær.

Taleren mente nu ikke, at Visen fuldt ud havde Ret. Det gik jo Sømanden saaledes, at naar han var paa Havet, længtes han mod Hjemmet, og naar han var hjemme, længtes han mod Bølgerens Favn. — Man siger, at et Lands Kvinder til en vis Grad er præget af Landets Natur. Og vi har her Beviset for, at det smilende og venlige Svendborg har præget sine Kvinder. — Damerne leve! (Hurraa og »En Skaal for den Mø —«, afsunget staaende!).

Saa tørnede man ud til Dansen.

Og det blev et Bal saa kammeratligt og saa muntert, at det længe vil mindes! Vel var det »Mændernes«, der dominerede, men de mange unge Mænd fra de to Foreninger blev dog ingenlunde trængt i Baggrunden!

I en Pause sang en af Marinerne nogle Viser, og lidt hen paa Aftenen holdt Marinekonstabel *Eisen* fra Undervandsbaaden »Flora« en lille velformet Takketale til Orkestret. Under højlydt Bifald gjorde han opmærksom paa, at dette Orkester var i nøje Samklang med Marineres Onsker om Musik, han ønskede specielt at takke Forstanderen for Svendborg Navigations-skole, som her havde vist sig som en fortæffelig Trommeslager. — Atter blev der raabt et Hurra, der drønedes i Salen, og for en Gangs Skyld tog man »det lange« med.

— Ved 1-Tiden sluttede Ballet. Kaptajn *Juel-Brockdorff* takkede endnu en Gang for den brillante Aften. Flaget blev halet ned, man sang »Kong Kristian —«, og den officielle Del af Festen var forbi....

Gæster og Vært var et lyst Minde rigere.

AALBORG-KREDSSEN

afholdt Mandag den 3. December »Ulkeaften« i Haandværkerforeningens Lokaler, hvor ca. 200 gamle Marinere havde givet Møde. At det blev en Feste, der klødsede noget, forstaar man bedst, naar man hører, at der serveredes 600 Pund Torsk til Mænderne.

Paa Slaget 6 Glas hejstes Flaget med fuld Honnør, hvorefter Chefen, Konsul *Im. Stuhr*, bød alle Gutterne velkommen. Chefen forlangte Madro under Spisningen. Da denne var vel overstaaet, tog han igen fat og takkede Fiskehandler *Nørlev*, fordi det i Aar blev ham forundt at levere Fisken gratis; adskillige Medlemmer blandt Fiskehandlerne havde konkurreret, men det blev som sagt *Nørlev*, der løb af med Prisen, og ligesaa Konsul *Müller*, der som sædvanlig havde betænkt Mænderne med 15 Fl. Snaps til Maden. Derefter bød Chefen, Kaptajnløjtnant *Rosted* paa Fyrinspektionsskibet »C. F. Grove«, der var indkommet i Havnen, velkommen; til som Gæst at deltage i Festen, og ligesaa Kaptajn *Müller* fra Nyborg, der i sin Tid gratis gav den store Søsten, der rejstes som et Minde paa afdøde Brofoged *Hjorths* Grav. Begge fik sig et Hurra.

Politibetjent *Høfler* talte for Chefens gamle Fader, der nu er Foreningens sidste Marineveteran og udbragte et smukt motiveret Leve.

Ligeledes talte *Høfler* for Kapt. *Bloch*, en af D. F. D. S. gamle Førere, bl. a. af »Expres« »Union« m. fl. og udbragte et Leve for ham.

Direktør *Hansen* talte for Foreningen og dens udmærkede Bestyrelse; navnlig dvælede han ved det Arbejde, Chefen havde lagt for Dagen. Hurra og Bifald.

Saa kom Posten ombord og uddeltes til Mænderne. Chefen modtog en anerkende Skrivelse fra Marineministeriet for den udmærkede Tone og Orden, der havde hersket ombord i Korvetten »Aalborg« under dens Togter. De øvrige Breve var adresseret til Mænderne, og indeholdt Spøgefuldheder af forskellig Art.

Kaptajnløjtnant *Rosted* kvitterede med en Tak og udbragte et Leve for Korvetten »Aalborg« og dens raske Mandskab.

Saa var Ordet frit, og der blev holdt Taler og fortalt Historier om Klondyke og Kanakpiger, navnlig var Havnefoged *Simonsen* i den Retning som sædvanlig en god Fortæller, men Havnebetjent *Lauritzen* gav ham ikke meget efter.

Salen var smukt pyntet og inddelt i Bakker. Værten, Hr. *Svendsen*, der selv er gammel Mariner og Medlem, havde gjort sig megen Ulejlighed, det var smukt og stilfuldt alt sammen.

Det var noget hen paa Morgenvaesten, inden den digre Lods *Rasmus Christensen* fik slaaget de sidste Triller og beor-

drede Mandskabet »klar ved Køjerne«, men der lystredes; Orkestret forstummede, og Dirigenten, Lods *Holmgaard*, fik travlt med at faa pakket Nodebøger og Harmonika'rne sammen.

Det var en bra Fest — en rigtig Ulkeaften.

JULEN PAA MARINEHOSPITALET

Hovedbestyrelsen og Københavnskredsens Bestyrelse har i Anledning af Julen tilsendt Marinehospitalet 100 Kr.

ROSKILDE-KREDSEN

har mistet en af sine trofaste Kammerater, idet Veteran *Carl Heinrich Hansen* er afgaaet ved Døden.

Hansen var født den 13. Oktober 1842 i København og deltog i Krigen i 1864 den 17. Marts ombord paa Fregatten Sjælland i Træfningen ved Rügen; han havde Erindringsmedaillen for Kampen for Fædrelandet og var Æresmedlem af Marineforeningen. Den gamle Veteran henlevede sine sidste Aar som Enkemand paa Sct. Jørgensbjerg Alderdomshjem, hvor han nød en god og kærlig Pleje. Han var meget interesseret i Marineforeningen, idet han som Musiker havde været ombord i flere af Marinens Skibe, og naar han fortalte om Bataljen ved Rügen, lyste hans Øjne, og han roste sin Chef, Admiral van Dockum, som gav Fjenden det glatte Lag, tilrods for, at der var 3 store Skibe og 8 Kanonbaade imod ham.

Pastor *V. D. Hansen* talte smukt ved hans Baare, hvor 4 Militærforeningsfaner stod Vagt. Gamle Marinere bar Kisten til Graven.

FRA AALBORG-KREDSEN, SØLVBRYLUPPER.

Den 3. December fejrede Maskinmester *A. Rasmussen* og Hustru deres Sølvbryllup. Rasmussen, der nu er Mester paa

Tekstilfabrikerne, har i unge Dage sejlet som Maskinmester i »Tornus« Baade.

Han er et skattet Medlem, der med Liv og Lyst deltager i alt hvad Foreningen foretager sig, og Sølvbrudeparret var derfor ogsaa paa Højtidsdagen Genstand for megen Opmærksomhed.

SØLVBRYLUP

Den 7. December fejrede Navigationsbestyrer *Vilh. Gustafsen* og Hustru deres Sølvbryllupsfest. Gustafsen er fra først af »deep wäts säilors«, men allerede som ganske ung tog han sin Styrmandseksamen. Paa Skolen lagdes der Mærke til hans ualmindelige Dygtighed; navnlig hvad Regning angik, og det varede derfor heller ikke længe, inden der fra Skolens Side blev lagt Beslag paa ham.

Efter i nogle Aar at have sejlet som Styrmand bl. a. fra Fanø begyndte han, først som Hjælpelærer paa Skolen, men avancerede frem, og staar nu som første Mand paa Aalborg Navigationsskole.

En glimrende Kammerat, en dygtig og udmærket Mand, og Sølvbrudeparret var derfor ogsaa paa Højtidsdagen Genstand for megen Opmærksomhed.

Kommende Møder:

København-Kredsen: 17. Januar 1924.

Nytaarsfest Kl. 7 $\frac{1}{2}$. Punsch, Kransekage, Diverse Underholdning. Billetter à Kr. 1,50 faas paa Kontoret Kl. 10—3 indtil den 16. ds. Kl. 3.

Bornholm-Kredsen: 4. Januar 1924 Juletræ i Rønne Haandværker- og Industriforening.

Redaktionen af nærværende Nummer er sluttet noget tidligere end sædvanligt, for at Bladet kunde udsendes inden Jul.

30. AUGUST - 8. OKTOBER - 4. NOVEMBER 1923

Disse tre Datoer er indskrevet i Vestkystfiskernes Hjerter med uudslettelig Skrift. Det var i disse Stormdøgn, det strenge Bud kom til dem, der røgtede deres vanskelige og farefulde Hverv derude paa det troløse, vældige Hav. Paany krævede Havet sin kostbare Tribut af de svage Mennesker, der drister sig til at søge at fravryste det dets Rigdomme.

Mange drøje og farefulde Togter gør vore behjertede Fiskere mellem Aar og Dag — Togter, om hvilke der ikke tales, men hvor der kæmpes og arbejdes i tavs Pligtfølelse og Frygtløshed og Mod, parret med den sejge Energi, der er Vestjydens Særkende. Ud og ind gaar Flaaden, tilførende Landet Havets Rigdomme af blanke Fisk, hver lille Chance for nogle Dages godt Fiskevejr benyttes, men Vejen til Fiskepladserne er ofte lang — indtil et Par Hundrede Sømil — saa det har sine Vanskeligheder at slippe i Havn, hvis opkommende Uvejr tvinger dertil, og da er det, at Proven bliver streng; det er intet mindre end Kamp for Livet — Kamp, af hvilke vore Havfiskere har kæmpet mange, hvorom den, der sætter Havets lækre Fisk paa sit Bord, ikke drømmer. I saadanne Kamp staar vore Kuttere, der, deres Lidenhed til Trods, maaske er de bedste i Verden, for svære Prover, og den Sum af Sømandsdygtighed, Mandsmod og Energi, der fra Besætningens Side udvises, forstaas maaske kun helt af den, der har haft eller har en Gerning paa Havet. De mandige Egenskaber, der her stilles Krav om, møder man i udstrakt

Grad hos vore Havfiskere, og Sejren er da ogsaa som oftest deres — men hænder det, at Havet faar Overmagten, da slaar det haardt, saa haardt, at man maa undres over, at ikke Ulykken og Rædslerne formaar at skræmme. Men det er saa sandt ikke Skræmthed, der præger vore Havfiskere. Selv efter de største Katastrofer, er de klar til, saasnart Vejret blot er nogenlunde rimeligt, atter at tage en Tørn, og i dette sætter den menneskelige Villie og Trang til at overvinde Farer og Vanskeligheder en af sine allersmukkeste Blomster.

I ovennævnte tre Stormdage gik 5 Esbjergkuttere bort, nemlig: »Sinna«, »Else«, »Thora Johanne«, »Lykens Prøve«, og »Elly«. 2 Enkemænd, 10 gifte Mænd og 7 ugifte blev derude. 10 Enker og 23 uforsørgede Børn begræder Tabet af deres Forsørger, og gamle Forældre grubler i deres tavse Smerte over den tunge Skæbne, der lod det unge Blod, deres Haab og Støtte gaa bort for dem. End ikke den Trøst at have en Grav at værne om blev levnet de efterladte, thi kun et Faatal af de savnede er inddrevet — Havet tager graadigt, men giver nødigt tilbage. Foruden de nævnte Esbjerg-Kuttere er Fanø-Kutteren »C. F. Thomsen« gaet bort med hele sin Besætning, hvoraf 2 var gifte.

Søndag den 25. November 1923 afholdtes i Zionskirken i Esbjerg en Mindegudstjeneste for de Fiskere, Havet tog. Kirken var pyntet og forskellige Faner hvoriblandt Marineforeningens Flag, var til Stede. H. M.

Kongen havde ladet sig repræsentere, og at Repræsentanten netop skulde være Kommandør *Cold*, der fra sin Gerning derovre har efterladt sig det smukkeste Minde blandt Esbjerg Fiskerbefolkning, glædede mange. Ogsaa Amtet var repræsenteret ved Stiftamtmand *Herschend*, ligesom Byens Embedsmænd: Dommer *Es-mann*, Politimester *Fritsche*, Hayneingeniør *v. Barner*, Borgmester *Brandholt* og Toldforvalter *Vildenskov* samt Kredens Folketingsmand, Redaktør *Sundbo*, var mødte. Fiskeskipperne *O. J. Christensen* og *Roust* repræsenterede Fiskeriforeningen, og Kirken lod sig repræsentere ved Provst og Sognepræster. Marineforeningen repræsenteredes af Lokalforeningens Næstformand, Bogholder *F. E. Hansen* og Maskinmester *Dejn*, der bragte Fiskeriforeningens Formand en Hilsen fra Marinefor-

eningens Landsforening og udtalte vor Medfølelse med Tabet af de mange Kammerater og de sorgende Efterladte. Pastor *Ansager-Nielsen* talte smukt og følt ud fra Davids Salme 107, med den af alle gamle Marinere kendte Tekst, der begynder saaledes: »De fore ud paa Havet, og de udrettede deres Gerninger paa de store Vande«. Derefter talte Pastor *V. M. Nielsen* ud fra Salme 95, og navnlig Pastorens smukke Ord om Børnene greb dybt. Alt i alt var det en smuk og stemningsfuld Højtidelighed, for hvilken de, der havde arrangeret den, fortjener Tak. Kirken var overfyldt. Befolkningen vilde gerne vise de savnede en sidste Ære, og i de tavse Fiskeres alvorlige Ansigter læste man, at de i deres Hjerter varmt mindedes de Kammerater, der bukkede under i den Kamp, der ogsaa er deres. H.

VÆRUMS MENAGERI

Af Robert Steen Sleensen.

Har jeg nogensinde fortalt Jer Historien om Værum's Menageri?

Der er løbet meget Vand i Stranden siden dengang, og dog er der sikkert mange, som endnu mindes Værum — den faste Fyrbøder. Allerede først i Firserne begyndte han at skovle Kul i de gloende Ildsvælg i Datidens Helvedesmaskiner, de latterlig smaa Skærgaardstorpedobaade, der havde een Skorsten i hver Slagside og væltede sig saare gudsjammerligt, blot der var den ringeste Anledning dertil. Det var i hans unge Dage, — dengang man endnu kunde opleve det utrolige.

Nu er han blot et Stykke graahaaret og halvglemte Inventar, der i og for sig ikke gør synderlig Skade, hvorfor man stadig har ladet ham staa i Rullen. Hver Sommer gør han et Togt med og trisser rundt som Storekeeper. For at tjene en lille Extraskilling i de sløje Tider faar han da Tilladelse til at have en lille Forretning om Bord — et Udsalg af Chocolate, Skobaand, Tobak, Sæbe og andre mere eller mindre nødvendige Artikler.

Værum har altid været lidt af et Forretningsgeni. Lad gaa, at han af og til kan have disponeret forkert — som nu med Menageriet — men det har selv finere Næser end hans været ude for. Imidlertid skal det siges til hans Ros, at han inden Skibsborde altid har forstaaet at tilfredsstille Øjeblikkets Krav, hvad enten dette saa har været Negerkys, Tyggegummi eller Capstan.

Nede i det dystre Tjugoheim anbringer han sit Klapbord i Døren fra Maskingangen og ind til Storerummet — pakker Sagerne ud — ordner dem i pyntelige Afdelinger og kan paa solvarme Søndage sidde stille bag sin lille Disk i Timevis — fra Glas til Glas — den lange udslagne Landlovsdag — sidde uanfægtet, stille filosoferende og ventende, at en eller anden af de faa omhordværende skal forville sig ned til ham. Men enten ligger de og snuer — eller de har Tørn — som Skildvagten, der ustandseligt travler frem og tilbage paa Dækket deroppe over Værum's stakkels Hovede. Saa tilsidst, naar Flaget er halet ned med Musik og fuld Honor stuver han Sagerne af Vejen for efter Da-

gens Anstrengelser at tørne ind i sin sorte Køje....

Men Menageriet — ja, nu skal I faa Historien — den stammer fra flere Beretninger, der dog alle stemmer saa godt overens, at jeg ikke nærer den ringeste Tvivl om deres Sandfærdighed.

En Sommerdag for snart tyve Aar siden laa den hvide Krydser fortojet ved Boje i Maltas Havn. Det glitrende og gnistrende af Sol i Havnevandets olieglatte Spejl — bagende varmt var det — og en Himmel saa knaldende blaa. — — — Store, hvide Solsejl fra for til agter — og rundt omkring: — en øde Havn — en uddød By.

Der var Landlov —

Inde mellem lave, fladtagede Huse og gulsandede Gader slæbte smaa, hvide Prikker sig langsomt frem i Middagsheden. Det var Landlovsgaster, der fristede Turistlivets kummerlige Tilværelse.

En af dem var Værum. Dengang en ganske køn Fyr — blaaøjet, høj og blond — den ægte nordiske Type, der er saa uimodstaaelig for Sydens mørke Døtre. Naa — ikke for det — Værum var sikkert ærlig nok — gift paa sjette Aar og med hele Reden saa fuld af Unger som overhovedet opnaaeligt indenfor dette Tidsrum. Derfor kneb det jo ogsaa med at faa det hele til at dreje pænt rundt paa den knappe Hyre — men Værum var ikke den Mand, der gik paa Kro og lod Mutter og Unger sulte hjemme i Nyboder. Tværtimod — kunde han gøre en lille Handel — købe lidt sjældent Grej derude i det fremmede og siden sælge det med Avance — ja, saa var der da altid en Skilling til Tobak til ham selv — og en Narresut til den sidste i Svobet.

Da Værum ud paa Aftenen kom om Bord passerede han med et sky Blik den vagthavende Officer, der stod ude i Falderebet ved Landlovsgasternes Ankomst. Ikke saa mærkeligt — for da han naaede ned paa Fyrbøderbanjerne aabenbares det, at han havde haft en lille yndig Malteserhund gemt inde under sin Busseronne.

Overfor de forundrede Kammerater forklarede Væ-

rum, at han inde i Land havde mødt en Mand, der tilbød ham denne, lille, søde, sjældne og fuldt udvoxede Dværghund — ovenikøbet med Stamtavle havde han sagt. Prisen var to Guineas — men Værum havde ikke Butik og Handelstalent for intet — efter en halv Times Kævl fik han presset dette Beløb ned til kun halvandet Pund! Det var vel nok et Kup!

Endelig var Dyret tiltænkt Svigermoderen som en ren og skær »Foræringspresent«, men da han den næste Dag forsigtigt havde spurgt en af Løjtnanterne, hvormeget denne mon mente, at »saadan' smaa Selskabshunde« kostede hjemme i København, fik han oplyst, at Prisen sikkert kunde gaa op til et Hundrede Kroner eller maaske mere — — og saa syntes Værum nu alligevel nok, at det vilde være en utidig Flotthed at forære sin Svigermoder et saa kostbart Eksempplar....

Den samme Dag gik Krydseren tilsøs. Og nu brugte Værum al sin Fritid til at spekulere paa, om han mon ikke hellere burde opgive sin Stilling som Fyrbøder i Flaaden — og i Stedet for begynde som Dyrehandler.

Det var maaske dér, hans Livs store Chance laa!!!

Under et kort Ophold ved de kanariske Øer hævdede Værum sit fulde Tilgodehavende hos Regnskabsføreren — ja laante endda et Par Kroner af en ugift Kammerat — og gik saa i Land for at købe op.

Ud paa Aftenen vendte han tilbage med et af de sidste Fartøjer. Selv skjulte han en Papegøje paa Mave — et Par af Kammeraterne havde mod Løfte om lidt gratis Tobak hver faaet et lille Marsvin at smugle om Bord, medens en tredje passede paa en Flaske med sjældne Guldfisk. Det lykkedes virkelig hele Ekspeditionen paa denne Maade at slippe godt igennem Skærilden og naa ned til Fyrbøderbanjernes afsides Territorium, hvor Værum til de øvrige Kammeraters store Forundring samlede sine levende Ejendele sammen.

Til Papegøjen var der intet Bur — den maatte nøjes med at blive tojret til en vel anbragt Køjepind. Guldfiskene plaskede lystigt i deres Element — Marsvinene rodede rundt i en Cigarkasse — og Dværghunden bjæffede — kort sagt: Hermed var Værums Menageri etableret!

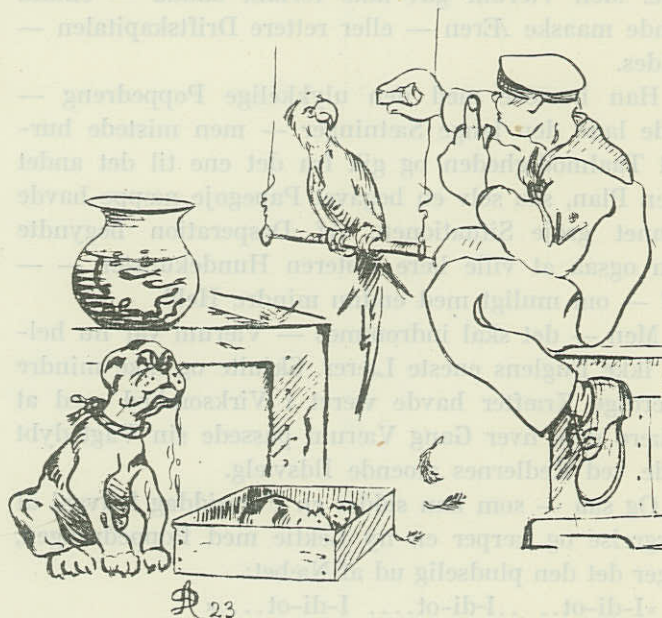
Efter et lille Besøg paa Madeira, hvor Værum paa Grund af finansielle Vanskeligheder dog ikke var i Stand til yderligere at forøge sin zoologiske Samling, vendte Krydseren Stævnen Nord i og gik paa Sødygtighedsprøve i Atlanten — Vest og Nord om Irland og Skotland....

Hver eneste Morgen lod Værum sig purre en halv Time, før han skulde paa Vagt, for at kunne fodre og tilse sit Dyrerige.... Den lille Malteserhund havde en ganske storartet Appetit — Marsvinene aad ogsaa helt godt — kun Akvariebestanden syntes at skrante lidt — det var som om Fiskene ikke rigtig kunde lide det vaade Element.

Papegøjen fik sit Sukker, og Værum, der nu optraadte som Dyredressor, begyndte at give den Undervisning i det for en kanarisk født Papegøje unægtelig noget vanskelige danske Sprog! Dens første Lektion

skulde være: »Jeg hedder Poppedreng«, — men hvad enten det nu skyldtes Papegøjens Stædighed eller Værums — eventuelle — Mangel paa pædagogisk Sans — nok er det — Undervisningens Resultat indskrænkede sig til nogle hæse og uarticulerede Lyde — der dog muligvis alligevel kan have indeholdt en hel Del sund Papegøjeformu. Det tog lidt af Værums ellers saa gode Humør — men heldigvis havde han dog lært saa meget Engelsk, at han kunde sige: never give up!

Saa skete der en Dag et lille Uheld — et eller andet Cirkulationsrør lækkede midt inde i Ferskvandstanken, og det gode ferske Vand blev salt. Destillationsapparatet blev selvfølgelig straks sat i Gang, men da Værum den næste Morgen gjorde »Akvariets« Beboere sin Opvartning og skiftede Vandet i Karaffen, blev de smaa Væsener sloje, og da han fire Timer senere kom op fra Vagt, laa de alle sammen døde og

med Bugen i Vejret. De var kvalte i det destillerede Vand. Værum følte sig som en Forbryder, der havde dræbt uskyldige Væsener og kun Frygten for Kammeraternes Spot tvang Taarerne bort fra hans Øjne.

Da han derefter, nu hvor en kritisk og selvopgivende Stemning var vakt i hans Indre, gav sig til at undersøge sine øvrige Plejebørn, lagde han Mærke til, at Dværghunden var bleven ikke saa lidt større, siden den var kommet om Bord i La Valettas Havn. Et lille Metalhalsbaand, han havde lavet til den og som dengang var rigelig stort, sad nu stramt og generede det stakkels Dyr. Benene var blevet meget længere — Kroppen sværere og Hovedet baade større og grimmere. Men han vilde dog ikke sige noget derom til Kammeraterne. De gjorde jo bare Nar.

Værum, der mente, at det kom af, at Hunden spiste for meget, nedsatte derfor dens Ration. Han haabede paa denne Maade at kunne faa Dyret bragt ned til den oprindelige Størrelse. Imidlertid syntes denne iøvrigt geniale Kur desværre ikke at hjælpe, hvorfor Værum diktatorisk lod det arme Kreatur sulte et helt Døgn igennem.

Da han saa den næste Morgen stod op til sin Dyregerning, var begge de to smaa Marsvin pludselig forsvundne.... Han ledte og ledte — — endelig fandt

han deres endnu blodige Kranier og afgnavede Knogler henne foran Hunden.

— Naa, saadan — skreg han — dit Røverpak — Tyvehund — og med sin Livrem gav han sig til at bearbejde Synderen, der hylede og skreg. Imidlertid vaagnede hans Staldbrodre ved Spektaklet og skældte ham ud — ikke saa meget for Dyrplageriet som for den spolerede Søvn.

— Ja ja — vent du bare, din Koter — snærrede Værum, der indsaa, at det for Husfredens Skyld alligevel var det fornuftigste at holde inde og ikke tirre Kammeraterne — — jeg skal nok faa Ram paa dig — bliv bare saadan ved — saa skal du uden Naade komme lige lukt ud til Svigermoder.

Menageriet var nu indskrænket til at bestaa af en stærkt voksende Dværghund og en umælende Papegoje. Men Værum gav ikke fortabt endda — endnu kunde maaske Æren — eller rettere Driftskapitalen — reddes.

Han hersede med den ulykkelige Poppedreng — vilde lære den lange Sætninger — men mistede hurtigt Taalmodigheden og gik fra det ene til det andet uden Plan, saa selv en begavet Papegoje næppe havde kunnet greje Situationen. Af Desperation begyndte han ogsaa at ville lære Koterens Hundekunster — — ak! — om muligt med endnu mindre Held.

Men — det skal indrømmes — Værum var nu heller ikke Fuglens eneste Lærer. Skjulte og ikke mindre ihærdige Kræfter havde været i Virksomhed med at oplære den, hver Gang Værum passede sin Vagt dybt nede ved Kedlernes gloende Ildsvælg.

Og saa — som han sidder en Formiddag halvgal af Ærgrelse og tærper en ny Lektie med Poppedrengen, ryger det den pludselig ud af Næbet:

»I-di-ot... I-di-ot.... I-di-ot....«

Først blev Værum aldeles stum — derpaa rød over hele Ansigtet — — hurtigt og rent mekanisk greb han Papegojen ved Hoved og Krop og vred i en Haandevending Halsen om paa den, mens den stakkels Fugl endnu ved de sidste krampagtige Vingebask frembragte et hæst og halvkvalt:

»I-di-ot....«

Det hele foregik i Løbet af et Par Sekunder. Først da den forpjuskede Fuglekrop som en livløs Byldt faldt Værum ud af Hænderne og ned paa Dørken, fattede Kammeraterne, hvad der var sket. Et Ramaskrig opløftede sig. Flere — og da navnlig de, der havde været Hovedmændene i Spøgen — indtog en truende Holdning, der meget let kunde være gaaet over til Haandgemæng; men Værum sad stum og stille. Det var ikke det, at de kaldte ham Slyngel og Skurk og Dyrplager — nej, det, der bed, var en Bemærkning om, at en Papegoje, der kunde sige »Idiot«, netop var sin egen Vægt værd i Guld — om man da forstod at faa den afsat til den rette Spasmager.

Værum indsaa nu, at han havde været sit Maal saa snublende nær som aldrig før — men ogsaa, at alt var forspildt ved hans dumme og meningsløse Heflighed — —

Nu var der kun den forvoksede Dværghund tilbage

af det før saa righoldige og lovende Menageri. Og Dag for Dag blev denne Koter større og større og mere og mere bidsk. Den bjæffede og knurrede ved mindste Anledning og brugte en Mund af den anden Verden.

Krydseren var imidlertid atter naaet op til de hjemlige Farvande — og da det efterhaanden blev næsten umuligt at skaffe Foden til det graadige Bæst, omgikkedes Værum saa smaat med den Tanke, om det mon alligevel ikke var bedst at binde den et Ballastjærn om Halsen og derpaa hive den udenbords en mørk og stormfuld Nat. Men det vilde ogsaa have sin Vanskelighed — selv Værum kunde ikke røre ved Rovdyret uden at det viste Tænder og knurrede — ja, truede med at bide til.

Saa en stille og fredfyldt Morgenstund horte Næstkommanderende under sin Promenade paa Dækket højlydt Gøen og Hysten nede fra Fyrboderbanjerne. Lidt efter blev den sonderknuste Værum kaldt op:

— Hvad i Alverden bilder De Dem ind? — Er det Dem, der holder Menageri her om Bord?

— Javel, Hr. Kaptajn!

— Men er De da gaaet fra Forstanden, Mand? De kan blive puttet i Arrest, kan De — og det lige paa staaende Fod!

— Javel, Hr. Kaptajn!

— Hvor har De faaet den Koter fra?

— Ja — jeg maa vel hellere fortælle Kaptajnen det altsammen — — og saa fortalte Værum Historien om sit ulykkelige Menageri — hvordan først Guldfiskene — saa Marsvinene og siden Papegojen fik deres triste Endeligt — og tilbage var kun denne Hund, der var købt som Dværg — for halvandet Pund Sterling — og nu blot et Par Maaneder efter truede med at gore selv en Sankt Bernhardts Hund til Skamme.

Kaptajnen, der var en Mand med Sans for Livets Pudsigheder, maatte flere Gange vende Ansigtet bort og skjule sin Latter under Værums halvt graadkvalte Fremstilling.

— Ja, ja, da! Sorg nu for at Bæstet holder Mund, saa skal De denne ene Gang faa Lov til at have den om Bord, til vi anløber København — men saa er det ogsaa en Ordre, at De straks bringer den i Land — er De med? — til Deres Svigermoder!

— Javel, Hr. Kaptajn!

Og dermed traskede Værum af.

Endnu er blot at berette, at da Krydseren var lagt ind i Flaadens Leje for at stryge Kommando og desarmere, bragte Værum som beordret Rovdyret ud til sin Svigermoder. Men hun vilde hverken eje eller have Koterens, som han saa maatte tage med hjem til sig selv i Nyboder, hvor den blev indlogeret i et Brændeskur. Her gøede den saa vedholdende hele Natten igennem, at Naboerne den næste Dag lod Værum stævne for at have ødelagt deres Nattero — —

Om Eftermiddagen drev han da ind i Café »Lumskebugten«, hvor en af Gæsterne lovede at tage sig af Dyret og aflive det for en mindre Sum. Pengene og Manden saa han aldrig siden — men Hunden fandt Vej til Nyboder allerede den følgende Morgen... ..

Værum, der nu næsten havde opgivet at blive af

med Skadedyret — selv turde han ikke ombringe det — sank efterhaanden ned i haabløs Fortvivlelse. Alle de. bristede Forhaabninger — alle de fejlslagne Spekulationer — og ikke mindst Tanken om de mistede Penge formørkede hans Sind.

Men Enden er ikke endda. Paa sin Morgentur den næste Dag blev selveste Nyboders Kommandant angrebet af den respektløse Koter, der uden at tage Hensyn til militær Rang flænsede hans nyeste Benklæder..

Værum, der allerede nu var berygtet over hele Kvarteret for dette usle Kreaturs Skyld, fik Ordre til øjeblikkeligt at indfinde sig hos sin høje overordnede.

Han fo'r sammen ved Lyden af Kommandantens tordnende Røst:

— Om han troede, han havde Raad til at erstatte, hvad den skabede Hund havde Lyst til at ødelægge — naa ikke — men hvad han da vilde med den — om han troede, de havde Brug for en zoologisk Have paa Garderne i Nyboder — nej, Ro og Orden — nu fik han

en Bøde for Gadeuorden, gjorde han — og saa skulde det offentlige nok tage sig af Dyret og sørge for at faa det aflivet — paa Hr. Værums Bekostning selvfølgelig — alt at fradrage i hans Løn —

Da Værum traskede af, var det en nedbrudt Mand, der gik bort — en Mand, for hvem alt var bristet her i Livet — og Tanken om at gøre en Ende paa al denne Jammer steg dæmrende frem i hans Sind.

Just som han naaede ud paa Gaden, løb han i Armene paa Mutter, der pænt havde ventet paa ham. Hun saa saa lyst paa alt — nu skulde dette bare overstaas — og det varede vel ikke saa længe — saa laa Livet atter solbeskinnet for dem og alle deres smaa Rollinger.

Værum nikkede — ja, det var nu alligevel godt, at han havde sin faste Stilling — godt at han ikke var blevet hverken Dyrehandler eller Menageridirektor — for paa det Felt havde han afgjort ikke Lykken med sig....

ERINDRINGER FRA MIT ORLOGSLIV

PAA KRUDTTAARNSVAGT JULEAFTEN

Af fhv. Skolehjemsforstander *Richard Jensen*.

Orlogsværftet laa forladt og øde, da jeg sammen med ni Mand, Juleaften 18.. marcherede fra Vagtskibet »Sjælland«, for at overtage Vagten ved Krudttaarnene. Naar jeg siger marcherede, maa dette ikke tages i gængse Forstand; det blæste en Storm, som sendte Sneen i lange Fyg henad Jorden, for derpaa at skrue den tilvejs som løssluppen Damp. Vejen var glatpoleret, og det var bidende koldt. Om at holde Fodslag, kunde der ikke være Tale; vi stred os op mod Vinden i en Klump, af og til faldt en Mand, kun de to bageste, hvem den store kostbare Kurv med alle Juleherlighederne var betroet, havde til alt Held været saa forsynlige at trække gamle Sokker uden paa Skotøjet.

Men trods Udsigten til en alt andet en behagelig Julenat i Kulde og Blæst ved de afsides liggende Krudttaarne, var Humøret højt blandt Folkene. Der var jo over os alle denne forunderlige Julestemning, som selv den værste og koldeste Blæst ikke kan faa Bugt med.

Omsider naaede vi frem til Vagtbygningen, som laa i Læ af Bastionens Volde. Den afgaaende Vagt havde beredt os en ekstra Overraskelse, alt var spulet og pudset, og midt paa Gulvet i Mandskabets Vagstue stod et nydeligt Juletræ og ventede paa at blive tændt.

Saa skiftede vi Posterne, og den afløste Vagt drog af Sted.

— Godnat, Godnat og glædelig Jul.

I lige Maade og god Vagt.

Jeg spændte Sablen af, skiftede Fodtøj og undersøgte min egen Julekurv. Den var solid og god med Cigarer, Ingredienser til et Par forsvarlige Romtdyner og en Bog af min Yndlingsforfatter foruden Julemaden. Jeg skuttede mig ordentlig ved Tanken om, hvor hyggeligt jeg skulde have det, da det bankede paa

Døren; ind treen to af Mandskabet, den ene, Vagts Putzenmacher og oplivende Element, der havde rejst som Negerkomiker og Jonglør, og været Opvarter baa-de i Neapel og Kairo, var Ordfører:

»Om Vagtkommandøren vilde glæde Mandskabet med at fejre Juleaften sammen med dem?«

Jeg var just i Færd med at overanvorte ham min Julekurv, da Skildvagten for Gevær kom styrtende ind med alle Tegn paa stærk Ophidselse:

»Han skyder og fløjter ude i Carls Bastion!«

Sablen om Livet, Revolveren i Bæltet, en Æske skarpe Patroner i Lommen og sammen med de to Mand gik det saa i rask Trav ad Carls Bastion til.

Jeg havde været paa Krudttaarnsvagt adskillige Gange før, men aldrig oplevet, at nogen Skildvagt havde tilkaldt Hjælp, der maatte altsaa være noget ekstra paa Færde, og trods Blæst og Sne, som vi havde stik i Stævnen, kom vi hurtigt til Bastionen.

Her stod Skildvagten med Revolveren i Næven og foran ham to smaa, sortsmudsede Mandspersoner af et absolut fremmedartet Ydre, i tynde Flonelsstrøjer og rystende af Kulde og Rædsel.

»Hvad er der i Vejen, Skildvagt?«

»Jov sie, ded æ disse tov tyske Avekatte, som gik nore ved Dynemitmagasinet og luskede, og man ka ju itte vide, hvad ded æ for et Par Nivelister, man hyrer joe saa mejet nu om Stunder og —«

»Ja, det er godt, men hvorfra ved De, at det er Ty-skere?«

»Jov, for jæ kae itte forstue, hva de si'er.«

Da Stedet og Vejrliget ikke indbød til længere Forhor, drog vi tilbage til Vagten i martialske Optog. En Mand i Spidsen, derpaa Delinkventerne, en Mand bagved, og jeg selv ved Siden med dragen Sabel parat til

Indhug, hvis de skulde gøre Forsøg paa at flygte.

Saa blev Retten sat.

Først spurgte jeg dem ud paa Tysk; de saa paa hinanden, dernæst paa mig og rystede paa Hovederne. Saa forsøgte jeg med Engelsk. Samme Resultat.

Hvad nu? Mit Kendskab til fremmede Tungemaal strakte sig ikke ud over de to Sprog, og Rapport skulde der skrives.

Saa kom jeg i Tanker om Negerkomikeren — populært kaldet »Massa«, han maatte kunne hjælpe, alt-saa blev han tilkaldt.

»Tror De, Massa, at De kan faa ud af de to Gentlemen, hvilken Klode der har fostret dem? Jeg har spurgt dem baade paa Tysk og Engelsk, men om det er mit daarlige Tysk og Engelsk de ikke forstaar, eller om de overhovedet ikke forstaar de to Sprog, kan jeg ikke greje..

Massa forsøgte sig paa samme Vis, men først da han kom til »Fransken«, hjalp det.

De var Fyrbødere i en belgisk Damper, som laa ved Refshaleøen, havde været i Byen om Eftermiddagen og var paa Vejen ud til Skibet gaaet vild i Mørket og mente at have gaaet rundt om Dynamitmagasinet en lille Timestid, da Skildvagten fandt dem.

Forklaringen lød meget plausibel.

Saa kaldte jeg det øvrige Mandskab ind.

»I ser her, Gutter, to Syndere, som er antruffet ved Dynamitmagasinet i Carls Bastion, det maa ellers være et hyggeligt Sted at holde Juleaften, navnlig i den Paa-klædning og i det Vejrr. De siger, at de er gaaet vild.

Det kan godt være Løgn, og det kan ogsaa være sandt, og da det er Juleaften, saa tror vi, at de taler sandt. Da de imidlertid har overtraadt Reglementet, bør de straffes, og nu dømmer jeg dem til at fejre Juleaften sammen med os. Hvad siger I til det?«

Det er svært hort!«

Ti Minutter efter gik vi rundt om Juletræet med en Belgier i hver Haand. De gamle Julesalmer og »Højt fra Træets grønne Top«, lød med Inderlighed og Kraft og overdøvede ganske Stormens Hyl om Hushjørnet.

Ved Bordet, paa hvis enkle, men solide Retter, der blev foretaget kraftige Indhug, holdtes Taler i lange Baner, for Julen, vore kære, for Flaget og Marinen, og Massa holdt en paa Fransk, som maa have været god efter Belgiernes Ansigtsudtryk at dømme.

Saa trak jeg mig tilbage med Ordre til at slutte Klokken tolv, og til Massa om at følge vore Gæster ombord, naar Festen var forbi.

Jeg forsøgte at læse, men forgæves.

I Mandskabets Stue fortsattes Lystigheden. Massa maatte op med sit Repertoire, og der blev steppet, og der blev sunget, og Glæden var overvældende.

Da Klokken slog tolv traadte Massa ind med sine Myndlinge, iført Skildvagtskavajer, som naaede dem til Hælene.

Det er bare Gæsterne, som vil tage Afsked.

De greb mine Hænder, trykkede dem kraftigt og udbød i Kor:

»Gut Nak, Gut Nak, og mange Dak og glættlig Jol.«

DANMARKS DATTER

Af C. J. H. Speerschneider.

Der var ikke den Fryd saa stor for Drengen, som den at sidde ved Vandet i den gamle By og se ud over Sundet. Det er saa længe siden, og dengang saa Sundet anderledes ud, end det gør nu; der var niere Liv over Vandet, Udsigten var smukkere, ingen Røg og Damp, ingen Os fra tøffende Motorer, kun Sejl og Sejl og atter Sejl. Forbi Pynten kom Sejlerne som brusende Svaner. Stænger, Ræer og Fastegods stod som sorte lige Streger mod hvide Foraarskyer, Sejlene bugnede ud og gav Billedets bløde Linier, øverst knejsede en spids Top mod Himlen med en Vager ved Knappen, og agterude kom Mesanen frem, og Gaflen med Flaget under. — Var det et dansk Skib, var Synet ogsaa det smukkeste, han vidste fra sin Barndom, et Syn som fulgte ham hele Livet, mod en Baggrund af blaa Himmel, en smeldende Dug med et hvidt Kors i rød Bund.

Og satte eller bjærgede de Sejlene derude, medens Skudernestrøg Pynten forover ud mod Verden eller ind efter Sundet, saa hørte hans skarpe Øre hvert Kommandoraab om Bord, hver Lyd fra Sejl og Reb, fra Bløkke og Nagler, fra Fald, Braser og Skøder, han lyttede til Tonerne fra Sejlerne derude, til Sejlernes Symfoni: Eventyrets Lande kommer vi fra, vi har taget Tørnen med Søen, vi har dyppet vort Hoved i rigtig Saltvand og i Morild, vi har rebet og ligget underdrejet, vi laa ved Stikbouden i mørke Nætter, vi og Skuden og Folkene, der blev Mænd, vi oplevede noget, vi lærte noget, nu kommer vi hjem med det, vi høstede, og med ny Tanker til det gamle Land.

Og de, der gled ud efter for at prøve Rejsen og Livet i det fremmede, de skulde erfare, hvor lille Danmark er, set derude fra, men de tænkte ikke, at de tillige skulde lære, at

Længselen efter Hjemmet er en Følelse, der vokser, og at ingen Steder er Respekten og Kærligheden til, hvad Dansk er, større end derude langt, langt borte, især naar der mod en tropeblaa Himmel staar en smeldende Dug med hvidt Kors i rød Bund.

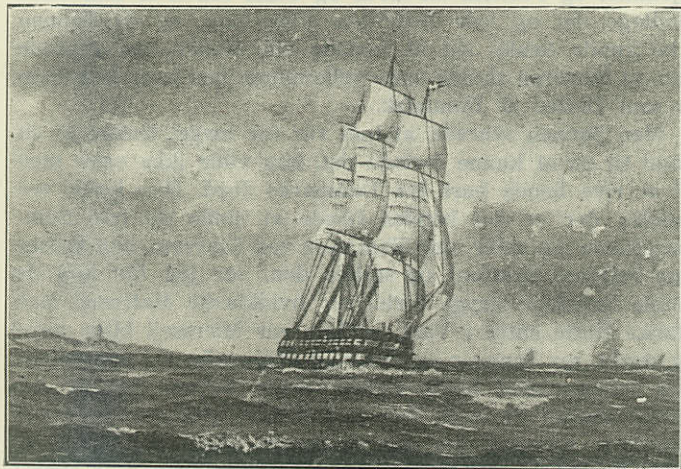
Morsomt var det ogsaa at ligge paa Stenene inde ved Broen, hvor Skibenes Baade lagde til. Der var Forskel paa Folk i Land, der kom med tungt slentrende Gang og uden Liv i Ansigtet ned mod Baadene, og Kinafarerne, der kom, som havde de faaet Saltvandsstænk helt ind i Blodet — nok til flere Generationers Sømandsblod — de rullede, som lænsede de i høj Sø, men der var Liv og Fart over dem, og saalænge deres Blod holdt sig friskt og strømmede stærkt, saa længe blev der født friske og sunde Dreng og Piger med Saltvandsstænk i Blodet.

Til Søs tænkte Drengen egentlig slet ikke paa at gaa, ikke hele Livet da, kun til Søs for at komme ud i Verden, blive i Aar derude, bryde sig Vej her, komme frem der, blive til andet end højst en Købmand i Sundbyen, en Matador i en lang, smal Gyde; der foresvævede ham noget om at lede et helt stort Distrikt, hvor Varer samledes til Europas Skibe, der hentede Tropernes Produkter. Han vejede Ulden mod Silken, Novemberregnen mod Tropesolen, de fattige Blomster mod Kaktusdrønninger, og Vægtskaalen sank, der hvor Silken og Solen var Lodder; Drengen vejede Danmark mod den store Verden, som fangede hans Fantasi og Tanker, hver Gang Fregatskibene strøg Pynten forbi, bi-de-vind over Styr-bord, saa den grønne Bund saas.

Om Bord havde han været mange Gange med Proviantbaadene, naar Skibene stoppede op mellem Disken og Byen,

han kærtgnede hvert Tov om Bord og sugede Tjæreduften i sig; i de hjemkomne Skibe laa den rige Verdens Herligheder for hans Øje, Porcelain og The, Sago og Krydderier, Silke og Farver.

Hans Time slog, som syttenaarig brød han Baandet til

Hjemmet, nu stod han paa Skibet, da Sundbyen passeredes. Et Par Hundrede Skibe i Flok, Brigger og Fuldriggere, krydsede Sundet ud. Man vendte lige under Pynten, og da Skibet gik gennem Vinden, og Agterræerne brastes om, begyndte Sejlenes Sang. Blokke slog og Sejldug klappede, Braser skamfilede over Nagler, Planker gav sig og Skodder knirkede — saa fyldtes Sejlene over den anden Bøj, Skibet fik Fart og skød over Stevn, begyndende sin Færd mod Eventyrets Lande.

Aarene gik, Treenen blev Mand, en af de stærke i Livet; han vilde frem, han kom frem, han ofrede alt for sit ene Maal. Han blev ensom, men den mægtigste Mand i vid Omkreds, hans store Bedriftstrakte sig milevidt, hans hvide Palæ laa, hvor Tropesol bagte paa Land og Strand og Hav; hans mægtige Pakhuse laa fulde af de Kostbarheder, som ogsaa Sundskibene tog deres Andel af.

Han bandt sit Hjerte til Arbejdet, han groede fast til Stedet, og klart stod det for ham, at Danmark kom han aldrig mere til; selv om Længselen efter Landet var en Følelse, der voksede hos ham, saa vilde den aldrig blive tilfredsstillet. Bandt han sig ikke til nogen Kvinde, saa bandt han sig med Respekt og Kærlighed til, hvad Dansk var, derfor vajede der højt over Træerne i hans Park Verdens skønneste Flag, det Tegn, hvorved han bevarede det smukkeste og bedste i sit Sind, Kærlighed til, hvad Dansk var.

Der var ikke den Landsmand, som kom i Nærheden, der ikke fik Hjælp og Støtte, selv den usleste Karl eller Bandit, var han Dansk, saa hjalp han ham. Hver Skibsfører, som kom paa Reden, vidste, at her var det som at komme ind i Sundbyens Havn; hver fattig Rejsende ydede han af sit Overflod, hver Rigmand gav han sit kloge Raad. Splitflagets og Stutflagets Mænd var Gæster ved hans Bord.

Hvert Skib, der kom, saa han allerede langt borte oppe fra Terrassen udenfor sit Hjem, der var her hugget en Udsigt ud gennem Parken, hvor Havet saas. Terrassen var hans hyggeligste Sted, overbygget men aaben til alle Sider, Slynggrønt og Ranker med Kaskader af Blomster dækkede Søjlerne, Oleander og Kaktus stod op mod Gelænderets Tremmer.

Blev Skib set, var der rigelig Tid til at naa ned til Havnepladsen, herfra saa man ud over Bugt og Red, medens Skibene kom ind. Han saa dem dreje op i Vinden for at ankre, han hørte Matrosernes Sang og Sejlenes Akkompagnement, han vogtede paa det Øjeblik, da Flaget kom frem, han kendte hvert Skib, der tonede Dannebrog.

Han var midt i Trediveerne, da det hændte, som han aldrig skulde glemme Resten af Livet. En dansk Fuldrigger skulde afsejle næste Dag, og de Rejsende, som skulde med, et dansk Ægtepar, var endnu midt paa Dagen ikke ankommen inde fra Landet. De kom endelig sent om Kvælden, just som Dagen

i faa Øjeblikke gaar over til Nat. Hans Vogn holdt parat til at afhente dem til hans Hjem, medens Bagagen kunde bringes om Bord med det samme. Fruen var midt i Tyverne af lys dansk Type, sund og saltvandsfrisk. Ægtemanden var en Snes Aar ældre, syg og elendig af den Feber, som havde hærget ham i nogle Dage; det gjaldt kun at komme i Seng, faa Ro og feberstillende Midler samt Søvn for at blive kvik til Afrejsen den følgende Dag.

Og saaledes gik det til, at han efter Middagen sad alene med hende paa Terrassen. Han nød Modersmaalets milde Klang, og lyttede til Sproget som et Barn til Moderens Stemme. Hun sad der som et Bud fra Danmark, der sendte sin Datter ud til den Søn, der trængte til Tanker og Mindelser fra Fædrelandets fjærne Hjem.

Hun fortalte om Sundbyen og Sundet, om det ny, der var kommet frem, siden han for mange Aar siden forlod Hjemmet, om Damperne, der begyndte at gaa i Sundet, om at Sejlskibenes Tid maaske var forbi. Og han gav sine Indtryk fra Barndommens Sundby, fortalte, hvorledes Sejlene havde sunget for ham, forklarede Fantasien om Sejlenes Symfoni og om Sejlskibsflaadernes Tog gennem Sundet; det maatte hun da forstaa som en Datter af Danmark.

Timerne gled, som Minutter i Livets Lykkestunder — og de vidste ikke af, at de talte sig saa varme og milde.

Lysene slukkedes, men Tropenattens Maane lyste klart og festligt. Cikaderne strøg Violinen og spillede sejrssikkert deres Sang om Kærlighed.

Tropeblomster dufted og spredte en bedøvende Vellugt ud i Natten, Lilliens og Nellikens Duft blandede sig med Oleanderens fine Parfumer, de tamme grønne Papegøjer faldt til Ro mellem Rosenklaserne, der hang ned fra Terrassens Loft. I Mørket der borte krydsede Ildfluer gennem Luften, og Orkideerne lyste hvidt.

Langs Terrassens Side hævede Cereus de lange Stængler til Vejrs, de store Knopper var i Færd med at aabne sig, nu var det Tiden for Nattens Dronning, for det korte straalende Liv. Hvid var Blomsten og grøn dens Bæger, Vanilleduften steg op fra dens Dyb og svøbte sig om Menneskenes Sanser.

Da spurgte han, om det var Nattens Dronning, som sad ved hans Side, den ene Nat i Livet, der levede.

Nej, Danmarks Datter lo hun, og som fjærne Sølvklokker lød hendes Latter, medens Varmen steg ham op i Kinden.

De store Dækblade paa Nattens Dronning foldede sig helt ud. Hendes Arme aabned sig — han saa hende ind i Øjnernes Glød, Danmarks Datter var det, som Livet bød ham.

I mange Aar efter tænkte han paa denne Nat og paa Afskeden om Bord den følgende Dag. Hans faste Haandtryk, men skælvende Hjærte, hendes lyse Smil, men den stille Smerte. — Han sad paa Terrassen ved Aftentid, og altid gled frem for Blik og Tanker den ene Tropenat, hvori hans Liv fra nu af var koncentreret, den Nat, da Danmark belønnede ham for hans stille Kærlighed til Fædrenes Land. Og Afskeden, ja, der sejlede et Skib ud af Bugten, og under Gafflen vajede det pragtfulde Flag mod den blaa Himmel — for første Gang saa han ikke Flaget, kun den hvide Skikkelse paa Hækken.

De mange Aar gik, og hver Gang Skibe — tit med lange Tidens Mellemrum — afsejlede til Sundet, sendte han stille sin Hilsen med. Aar efter Aar haabede han paa og ventede, at der engang kom Hilsen og Bud til ham fra Landet igen.

De mange Aar gik, og fem og tyve Aar efter kom der Bud igen, saa vidt forskelligt fra, hvad han havde tænkt sig. Det kom med Orlogsfregatten, som han modtog i sit Fartøj langt ude paa Bugten. Han saa Fregatten komme op mod sig, Stænger og Ræer og Fastegods stod som sorte lige Streger mod Himlens dybe blaa, Sejlene rundede sig blødt, og den lange Vimpel paa Stortoppen snoede sig i Luften. Saa løb Fregatten op i Vinden og braste bak, og Dannebrogflagets hvide Kors i den kraprøde Bund stod tegnet mod Himlen — han stod i sit Fartøj med blottet Hoved, og Taaren løb den graanende Mand ned ad Kinden.

Han kom om Bord, han kendte jo Chefen fra tidligere Gange, han kendte gamle Baadsmænd, han hilste paa andre, han var lykkelig og glad som den, der med sin Hjemvæ for et Øjeblik atter staar paa et løsrevet Stykke dansk Land, han jublede — og da var det, som Hjerteslaget standsede, og alt løb rundt for hans Syn — den unge Officer der, det var ham selv fra de unge Dage, den ranke Holdning, den faste Mund, hvert Træk, som han engang gik og stod.

Han genvandt sin Fatning, da de hilste paa hinanden, jo, Navnet passede, og hvert Træk passede, undtagen de milde, blaa Øjne og den sølvklare Latter, det var Præget af Danmarks Datter.

Der kom ingen Hilsen fra Hjemmet med den unge Officer. Da forstod han, at Slægtens Tradition ikke maatte krænkes. Moderen havde aldrig talt til sin Søn om den Hemmelighed, der var for to Mennesker alene; hvor hun ikke havde talt, havde han ikke Lov til at bryde ind med haarde Hænder, han var trænet i Livets Skole og kunde vogte paa sine Ord. Nu skal jeg værne om vor Hemmelighed, tænkte han, den Tid Fristelsen er nær.

Under hele Opholdet var Fregattens Officerer hans Gæster, hans Hus var deres Hjem, sin fyrstelige Gæstfrihed øste han ud over sine Landsmænd. Selv knyttede han sig nær til Sønnen, umærkeligt bandt Sympatien den gamle og den unge Mand sammen, et Venskab udvikledes paa Ride- og Køreture ind i Landet eller ved Samtaler om Aftenen paa Terrassen.

En Aften — fem og tyve Aarsdagen for hendes Besøg — sad han med Sønnen paa samme Sted. Vinen perlede i de to haandslebne Glas, som ikke var brugt siden hendes Besøg, overdaadigt duftede Nerier og de gule Roser, lystigt lød Cikadernes kaade Strengelæg, og store grønne Firben lyttede til. Hvor Moderen engang sad, stod Sønnens Stol, selv sad han ved Siden af, og Aften og Nat gik med den lange Samtale mellem Fader og Søn.

Sønnen nævnte sin Faders tidlige Død og talte om sin Moder, en Kvinde med et lykkeligt Smil om Munden, som om et indre Solskin bar hende over Livets Hverdage. Han talte om Lykken, som Moderen ejede, Lykken, som jeg fandt, havde Moderen sagt, den Gang der første Gang blev tænkt paa dig.

Faderen fortalte om sit Liv, talte om Sundbyen i Barndommen, hvor Skibene gled ud i Verden fulgt af Drengens Drømme. Fortalte om Kampene i Ungdommens haarde Arbejde, om Sejren i Manddommen, om Ensomheden, der føltes, naar Skibene gled hjemefter, fulgt af Mandens Længsler. Manden, der fandt sin Livslykke i sin Kærlighed til det gamle Land, en Kærlighed, der voksede med Tid og Rum, indtil en festlig Stund kom, da det gamle Land slog sine

Arme om den ensomme Mand, saa Hjærtebaandet blev bundet fast mellem hjemme og ude.

Han talte om Fremtiden, om hans egen, som snart sluttede, om den Unges Fremtid, som kom, og han tilbød Sønnen sin hele Bedrift, Pakhuse og Lagre, Marker og Skove, Hjemmet og Parken, alt Gods og Guld, alt, hvis han vilde modtage det og lede Bedriften efter ham, og da Sønnen ikke kunde tænke sig at forlade sin Moder, saa svarede han, at Moderen skulde være velkommen hos ham, hun kom jo som Datter af Danmark.

Men Sønnen svarede, at hun var for meget Datter af sit Land til nu at kunne forlade det, han vilde ikke være med til at rive hende bort fra Danmarks Jord. Hun lever ved Sundet, der er det hendes Glæde at sidde de lyse Sommeraftener og spille sine Fantasier ved Klaveret, een kalder hun Sejlens Symfoni og spilles den, ser jeg for mig de gamle Sejlskibe stryge forbi, ser hvidklædte Matroser med blanke Hatte entre i Vant og Tov, ser Mærsejl blive hejst og strakt, ser Stænger og Ræer og Fastegods staa som sorte, lige Streger mod hvide Foraarskyer, Sejlene bugner ud, øverst knejser en spids Top mod Himlen med en Vager ved Knappen, agterude ser jeg Danmarks Flag, jeg hører de smaa Smæld, som Flagduen slaar, og Slutningen gaar over i en Kærlighedssang om to, der finder hinanden et Sted i den vide Verden, maaske er det Vinden, der farer Verden over, og dog finder det Sejl, hvis Liv den fylder med sit kærtegnende Pust.

Hvor kan jeg rive hende ud af det eller bort fra Faders Grav, den Mand, hvorom hun siger: »Din Far, han gav mig den Lykke, jeg lever mit Liv paa.«

Da tav Cikadernes muntre Sange, Lysene slukkedes et for et, og Tropenattens Vemod svøbte sig om de Blomster, der visnede. Ordene døde hen, og Emnet berørtes ikke mere, men hver tænkte sine egne Tanker.

Og Dagen kom, da Orlogsfregatten sejlede hjem til Sundet. Han sad i sit Fartøj, medens Sejlene blev hejst og lyttede til Sejlens Sang, Blokke knirkede og Sejldugen slog, Fødder trampede i Dækket og Baadsmandspiberne lød, Reb skamfilede og Sejlene fyldtes, da Fregatten faldt af til den laa bi-de-vind for Styrbords Halse.

De gamle Fregatter, de laa saa smukt paa Vandet under Sejl. Undersejl, Mærsejl, Bramsejl, Klyver og Mesan, det var Vingerne, der bar dem over Oceanets Søer. Intet Under, at den ensomme Mand, der i Fartøjet fik Taarer i Øjet ved Synet: det blaa Ocean, de hvide Sejl og Verdens skønneste Flag.

Der er lidt Vemod i den gamle Historie, men hvad, det er saa længe siden, og saadan noget sker næppe mere nu til Dags.

SØMANDSJUL I DET FREMMEDE

Der vil i Aar i Lighed med foregaaende Aar fra Sømandsmissionens mange Venner paa Juleaften, saa vel i vore Havnebyer, som trindt omkring i næsten alle Verdens Havnebyer blive festet for Søfolkene.

Kun den, der selv har levet Livet blandt disse og deltaget i en saadan Julefest, forstaar, hvad det vil sige, at tilbringe Juleaften i Land. Sikkert vil mange, der nu har sagt Soen Farvel, men som en Gang i tidligere Dage har færdedes derude i den store Verden, og ved given Lejlighed har overværet en saadan Højtid, mindes hin Stund med Glæde og Taknemlighed.

Jeg har overværet mange Aars Julefester i Udlandets forskellige Havne, og alle har det været dejlige Øjeblikke. Til hvert enkelt knytter der sig Erindringer, som

sent vil glemmes.

Saaledes husker jeg, at jeg et af de første Aar jeg var til Søs, med en Sejlskude ankom til Hull Juledags-eftermiddag efter en lang og besværlig Rejse. Vi laa ude i en af de yderste Dokker, og havde saa smaat belavet os paa at tilbringe Juleaften ombord. Kokken var allerede i Gang med at tilberede noget til Aftensmaden, da Sømandspræsten kom ombord, og nu inviterede han os alle sammen, og ikke alene vort Mandskab, men han entrede alle de skandinaviske Skibe, der henlaa dér, og det kan nok være, der blev Travlhed over det hele. Præsten ventede paa os og ledsagede os op til Sømandshjemmet. Vi blev her ved vor Ankomst beværtet med Kaffe og Kage, — det tog jo nogen Tid med saa kort

Varsel at faa Maden færdig til saa mange Mennesker. Imidlertid underholdt vi os med hverandre. Jeg tror, der var over Hundrede danske, norske og svenske Søfolk samlede. Endelig var Maden færdig, og vi fik Grød, Steg og meget andet godt, hvorefter vi dansede om Juletræet, der var smukt pyntet med danske, norske og svenske Flag, og vi sang nogle af vore gamle dejlige Julesalmer. Derefter uddeltes der Gaver til os, og vi fik allesammen en lille Pakke, indeholdende et Halstørklæde, et Par Vanter og Strømper, altsammen kærkomne og nyttige Ting.

Jeg for min Part fik et Par gode Strømper, strikket og sendt som Gave fra en ung Pige fra Nordby paa Fanø. Hendes Visitkort var stukket ind i den ene Strømpe, og selvfølgelig var jeg den galante Mand, som sendte hende en Takskrivelse, — — men jeg opdagede snart, at jeg ikke var ene om Budet, — hun havde nemlig sendt mange Gaver til Sømandshjemmet, — — blandt vor Skibsbesætning alene var to foruden mig, der havde nydt hendes Gunst.

Derefter blev vi af Præsten ført ind i en stor Læsestue, hvor der var Adgang til Pen og Blæk. Han ud-

delte nu Julekort til os og bad os sende en Julehilsen hjem til vore kære i Hjemmet. Vi kom hurtig i Gang med Skrivetojet, kun en ung Matros, en Tønsberggut, sad tavs hen og havde skubbet Kortet fra sig.

»Skal ikke ogsaa du skrive et Kort hjem«, spurgte Præsten. Sømanden svarede undvigende, men Præsten var nu ikke saadan at blive kvit. »Har du ingen Mor!« spurgte han. — »Jo, men det er mange Aar siden, jeg sidst hørte fra hende, — jeg har skrevet flere Breve og aldrig faaet Svar, og saa er det unødvendigt at skrive mere, maaske er hun død og borte.«

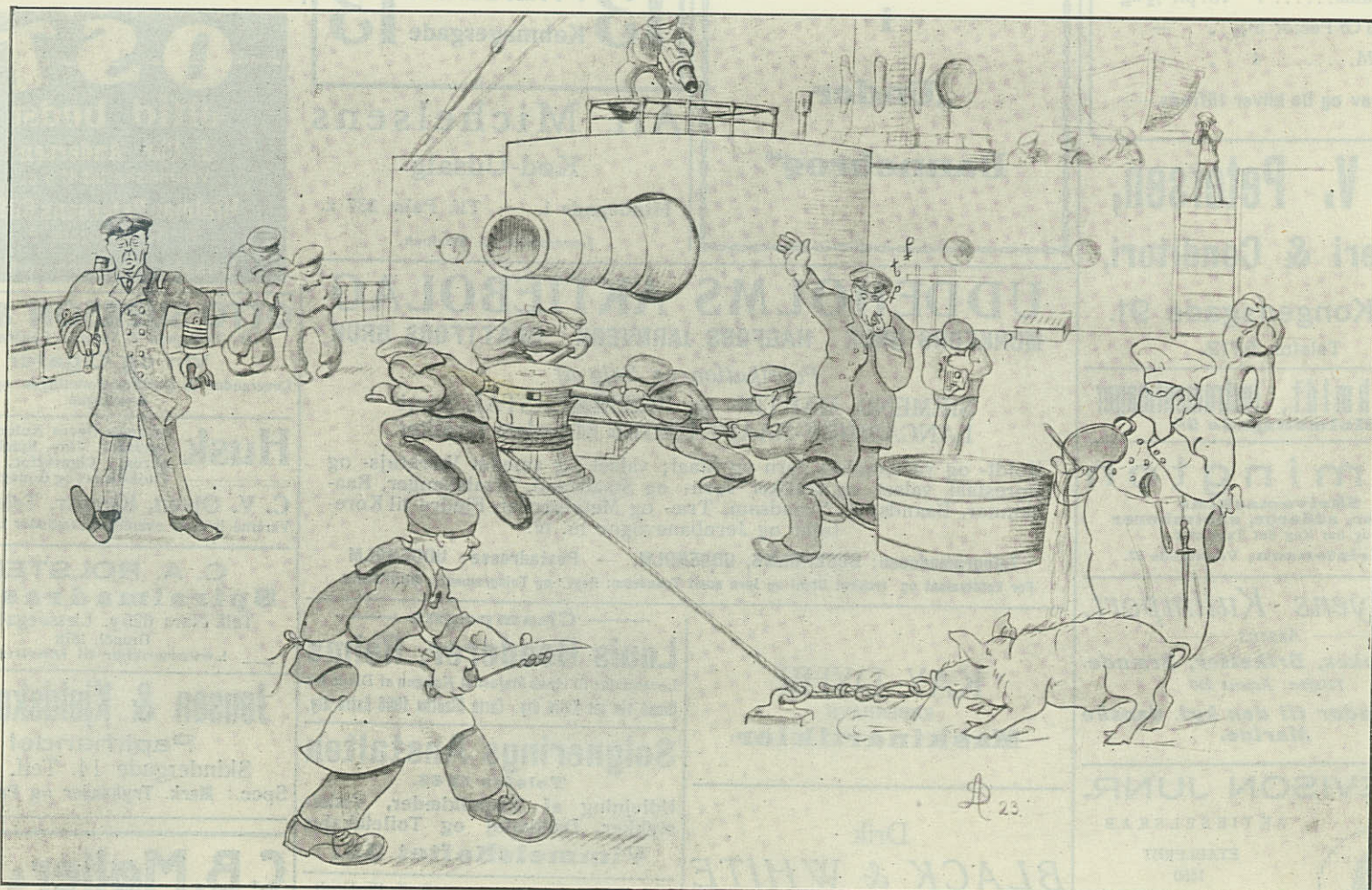
»Det skal vi nemt ordne, kom du nu kun her«. — Sømanden skrev, og Præsten skrev uden paa og adresse-rede Brevet til Byens Politimester, hvor Sømanden hørte hjemme, med Anmodning om at finde Vedkommende.

Naa, vi lossede vor Last, indtog ny Ladning og var igen sejlklar. I den Tid, vi henlaa der i Havnen, var vi stadige Gæster paa Sømandshjemmet. En Aften, medens vi opholdt os dér, kom Værten glædestraalende: »Jeg har Brev til dig, Johan,« saaledes hed Gutten, »her skal du se, Brev fra Norge, — og det er til dig!«

»Til mig?« udbrod Johan, og greb Brevet — jo, gan-

Det muntre Hjørne.

Julegrisens Endeligt.

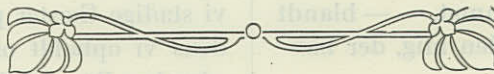
ske rigtig, det var til ham. Han stirrede et lille Øjeblik først paa os nysgerrige og saa paa Konvolutten, — hvad nyt mon det nu bragte efter 9 Aars Forløb? Det blev aabnet, han fo'r hastig hen over Linierne, — og der randt en Taare, — maaske den første i mange Aar. »Det er fra min Mo'r min egen kære gamle Mor, hun lever og vil gerne se mig endnu en Gang — her er hendes Fotografi, her skal I se, en prægtig gammel Mo'r.«

Johan var afmonstret fra en Ostindiefarer og havde haft en stor Afregning. De fleste af Pengene var endnu i Behold, — og nu blev der travlt, thi Johan vilde hjem, og endnu afsted samme Aften. Vi var ham behjælpelig med at faa surret hans Kiste og pakket sammen, der skulde jo ogsaa købes Presenter til Mo'r og Søkende derhjemme.

Vi fulgte ham til Banegaarden, men forinden lagde han Vejen om ad Præsten, viste ham Brevet, og meddelte, at nu vilde han hjem. Præsten lagde sin Haand paa hans Skulder og sagde: »Naa, kan du saa se, at det var alligevel godt, vi skrev hjem til Mo'r, og vil du saa hilse hende fra mig, naar du kommer hjem, du har jo en god gammel Mo'r, der føler for sin Dreng.« »Det skal jeg«, svarede Johan, »og jeg skal samtidig fortælle hende, at det var Deres Skyld, jeg skrev.«

Jeg har, som før nævnt, overværet flere Julefester i Udlandet, men den, jeg her har skildret, er en af dem, jeg husker bedst.

A. Høfler.

MELCHORS *erkjendte* THE Specialiteter:

Masagama..... 7 Kr. pr. 1/2 kg
Ceylon Or Peccor 5 1/2 „ —
M G M..... 4 „ —
— Prøv og De bliver tilfreds. —

C. V. Petersen,
Bageri & Conditori,
St. Kongensgade 91.
Telefon 5712.

V. Schmidt, Instrumentmager
Holmensgade 29

Remington
Skrivemaskine
skriver, adderer, subtraherer
og har Key Set Tabulator.
L. Kristensen, Vestergade 27.

Vestfyens Kulimport,
Assens
Kul, Kokes, Briketter, Brænde.
Telefon: Assens 250
Leverandør til den kgl. danske
Marine.

L. LEVISON JUNR.
AKTIESELSKAB
ETABLERET
1850
TELEFON 7500
KJØBMAGERGADE 50
KØBENHAVN K.

Annoncér

i
„Under
Dannebrog“

BRILLER, fineste Optik.

13 PREISLER 13
Købmagergade 13

Alf. Michelsens
Kød-Udsalg

Hindegade 1. — Tlf. Palæ 237 x.
Leverandør til Marinen.

UDDEHOLMS AKTIEBOLAG

MUNKFORS BRUK HAGFORS JARNVERK BRATTFORS BRUK

Fabrikation og Salg af

SIEMENS, MARTIN- og BESSEMERSTAL samt
LANCASHIRE-RAASTÆNGER af bedste Kvalitet

Koldt- og varmtvalset Jern og Staal; valset og smedet Værktøjs- og Borestaal, valset og trukket Jern- og Staaltraad, Staalstænger, Raaskinner, Baandsave, Traadsøm, Træ- og Metalskruer, Fjedre til Køretøjer og Jernbanevogne m. m.

Telegramadresse: UDDEHOLMS, UDDEHOLM, — Postadresse: UDDEHOLM
For koldtvalset og trukket Staal og Jern samt Traadsøm: Post- og Telegramadr. MUNKFORS

KAY DYHR
KØBENHAVN
Maskinartikler

Drik
BLACK & WHITE
WHISKY!

H. I. Wengel & Co.
Tlf. 7366. — Bredgade 28. — Tlf. 7366.

Champagne
Louis Roederer, Reims

Leverandør til Hans Majestæt Kongen af Danmark
Grand vin sec Extra dry. Carte Blanche 1906 Extra dry.

Soignerings Anstalten

Telefon 3246.
Udlejning af Haandklæder, Viskestykker, Dækketøj og Toiletskabe.
Vimmelskiftet 38.

FITTINGS
+GF+

P. E. Ehrhardt
Studløstr. 7. Tlf. 1793
Trukne Rør, G. F. Rødfittings samt alle tekniske Maskinartikler.

M. Kjær s
Smedie og Maskinfabrik
Aalborg

OST
altid bedst
J. Chr. Andersen
Vimmelskiftet 41 o. g.
Hjalmar Petersens Efff.
St. Kongensgade 8
Udsalg: Nørrebrogade 161

OTTO SUENSON & CO
Dr. Tvergade 7, Telefon Central 482.
Vin og Cigarer.
Leverandør til Søofficersforeningen og Officerforeningen.

Husk at købe Deres Kolonial, Delfkatesser, Vine, Spirituosa, Cigarer, Cigaretter, Konfek, Chokolader og Bodega Vine hos
C. V. Olsen, Korsør, Telefon 84
Varene bringes overalt. Leverandør til Marinen

C. A. ROLSTED
Spiralmadrasser
Telf. Nora 625 y. Læssøgade 15
Grundl. 1878
Leverandør til Marinen

Jensen & Kjeldskov A/S
Papirhandel
Skindergade 14. Telf. 887.
Spec.: Merk. Tryksager og Protokoller

C. B. Møller & Co.
Cigarer og Cigaretter
er de mest velmagende